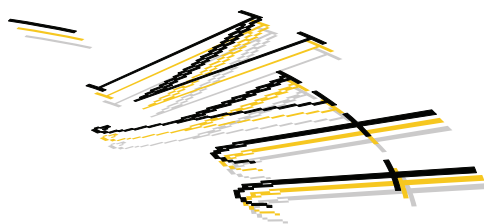

CHIGAMBAS

Efter en tids barnledighet är "vår egen" Binta tillbaka.
Binta är Chigambas "egen produkt", hon var en av de första barnen
som registrerades och nu en av Chigambas lärare.

**Då vi får många nya faddrar varje år
kommer denna sida att vara stående i tidningen.**

Vi vill hälsa alla nya faddrar mycket välkomna till vår förening!

CHIGAMBAS-Nytt skickas ut till alla medlemmar två gånger per år, en vår- och en hösttidning.
Inbetalningskortet för nästkommande läsår skickas ut i samband med vårnumret.

Ordförande	Sekreterare	Kassör	Ledamöter	Suppleanter
Janne Wickman 0433-62531, 21444	Christer Blomquist 0433-20077	Eva Esko-Thelin 0433-20303	Carina Jönsson-Brandt 0433-20785 Susann Eriksson Fadderansvarig 042-205307	AnnGreth Wickman 0433-62531 Marita Blomquist 0433-20077

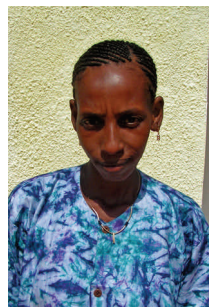
Revisorer: Lars Pettersson 0433-62676 och Håkan Persson 0476-55900 (Ernst & Young i Älmhult)

Eva Christer Carina Janne Susann

Vår adress i Gambia

CHIGAMBAS
P.M.B. 102
Basse U.R.D.
The Gambia
West Africa

Våra huvudansvariga i Gambia,
Lamarana (Lama) Jallow, Bunama Krubally, Rose Baldeh

Hemsida, e-post och bankgiro

www.chigambas.se
info@chigambas.se
Bankgiro: 5061-2514

Skriv gärna brev till ditt fadderbarn. Skriv på engelska då det är det officiella språket som alla barn får lära sig i skolan. Lama och våra lärare hjälper barnen med översättning vid behov. De hjälper även barnen om de vill svara. Att sända paket till ditt barn medför vissa problem. Problemet är att tullen i Gambia tar betalt för dessa paket. Skulle du trots detta vilja sända ett paket måste du samtidigt sätta in 80 kronor på föreningens bankgiro. Märk inbetalningen med "Tullavgift". Föreningen kan inte stå för denna avgift då det handlar om 4-5000 kronor per år. Ett bra alternativ till att sända paket till ditt barn är att göra en inbetalning på föreningens bankgiro 5061-2514. Var noga med att ange barnets kodnummer och notera att det avser gåva. Lama kontrollerar vad ditt barn och dess familj behöver, ofta är det ris, matolja eller filtar. Han ser till att det inhandlas och överlämnas till familjen. Vid överlämnandet tar han ett foto som sändes till dig. Då arbetsbördan har blivit större för våra anställda i Gambia, finns det inte möjlighet för dem att köpa något personligt till barnen vid t.ex. födelsedag, julklapp eller liknande. Det har visat sig att det ofta är samma barn/familj som får gåvor, ibland skänks väldigt stora belopp. För att få en mer rättvis fördelning av detta, läggs gåvor över 700:-/barn och år i en "gåvopott" som sedan fördelas rättvist till våra fadderbarn.

**Om du sänder något, var noga med att skriva rätt adress och barnets kodnummer!
Sänd aldrig med några pengar i ditt brev eller paket, detta ställer till stora problem i Gambia!**

VIKTIGT: Glöm inte att meddela din nya adress om du flyttar.

Information

Vi berättade i förra Chigambas-Nytt att vi var glada för att Mariama (vår sekreterare på kontoret i Basse) var bättre efter att varit mycket sjuk under en lång period och att hon nu var tillbaka på jobbet. Tyvärr måste vi berätta att hon återigen insjuknade. Läkarna kunde inte rädda hennes liv utan hon avled den 30 mars 2010. Vi kan bara säga tack för din goda gärning och ditt arbete för att hjälpa fattiga barn till skolgång och önska dig en skön vila efter en lång tid av sjukdom.

Inez Bondesson har som många år tidigare sänt med oss stickade babykläder. Vi önskar att Inez själv kunde dela ut dem och se hur lyckliga och tacksamma alla blir för dessa kläder.

För att hålla våra kostnader nere på underhållet av våra byggnader, skolbänkar mm. har vi tagit pojkarna på yrkesskolan till hjälp. De har gjort ett fantastiskt arbete! För att visa vår uppskattning samlade vi dem och gav dem lite ersättning för detta och framförde vårt stora tack. Just nu är de i full gång med att måla om alla våra tre skolor.

Vår personal i Gambia har under ett antal år haft ett önskemål att vi ska höja antalet barn i våra klasser. Vi har tidigare sagt nej till detta p.g.a. att det är svårt att hitta faddrar. Då vi ser att vi får allt lättare med detta så har vi beslutat att höja antalet barn från 25 till 30. Då vi har tre skolor innebär det att vi registrerar 90 barn till hösten. Styrelsen tror och hoppas att vi ska lyckas. Susann, vår fadderansvarige vädjar om er hjälp med att hitta faddrar till dessa barn.

Donationer

Som tidigare år har stora donationer kommit in till föreningen.

Donationer som vi kan göra det lilla extra för våra barn.

Återigen säger vi ett stort tack till alla er som på olika sätt ställer upp för att Chigambas ska kunna hjälpa fattiga barn till skolgång.

Till bortgångnas minne har totalt 89 555 kronor skänkts.

Sebastian Franzén 700 kronor

PRO Strömsnäsbruk 500 kronor + insamling av medlemmar 860 kronor

Traryds församling, kollekt 1 420 kronor

Inger o Lennart Falk 2 000 kronor

Rock the house, Malin Samuelsson 2 100 kronor

Anita o Erik Olsson 13 000 kronor

Lidhultskolan 3 832.50 kronor

Markaryds Grafiska 3 000 kronor

Lions Club Vittsjö - Bjärnum 500 kronor

Som alla år tidigare, tack Markaryds Grafiska för att ni trycker vår tidning.

Sebastian från Schweiz samlade in pengar istället för presenter när han fyllde år. Han tyckte att barnen i Gambia behövde dem bättre. TACK Sebastian!

En reseberättelse från Irene och Josette Falck

Vår semesterresa till Gambia för att hälsa på vårt fadderbarn Bonama.

Resan startade från Hässleholm torsdagen den 19 november. Flyg från Kastrup, var i Gambia ca 15.30.

Nu börjar allt roligt vi längtat efter. Vi var i Bakoto kl. 17.00, jättetrötta. Packade upp och handlade. Så var det dags för dusch och lite mat. Fredagen inleddes med informationsmöte, sedan åkte vi på resans första utflykt, det blev en citytur till huvudstaden Banjul samt Gambias National Museum och Gambias största marknad. Hemma igen, ett dopp i polen, skönt. Lördag träffade vi AnnGreth o Janne och Gabriel som skulle vara vår chaufför till Basse. Söndagsmorgon upp tidigt, resa till Basse. Gabriel kom redan kl. 6.00, räknade med en resa på 9-10 timmar men icke. Sex timmars väntan på färjan i Banjul, men det var värt varje sekund. Vilken kaos! Måstes ses går ej att beskriva. Efter ett antal timmar kom vi till nästa färja som vi kom på direkt. Den tredje var en väntan på en halvtimme, baggis. Den fick männen själva dra, med hjälp av rep från två håll. Sista vägen fram till Basse var rena rama "berg och dalbana" med gropar som var halvmeter djupa. Tur vi hade en duktig chaufför. Väl framme en snabb middag på en lokal restaurang. Så bar det iväg till Chigambas gästlägenhet efter 15 timmars resa.

Där möttes Lama oss med ett stort leende och vi kände oss verkligen välkomna, trots sena kväll.

Nästa morgon kom Gabriel med nytt bröd till frukost. Sen var det dags för vår resas mål. Hälsa på Bunama och hans familj tillsammans med Lama, Haddy och Gabriel. Vilken känsla.

När yrkesskolan fick nya verktyg i november 2008 satte vi som krav att de skulle förvaras inlåsta i ett särskilt rum. Det skulle också göras hyllor så att det var lätt att hitta rätt verktyg vid behov. När vi kom året efter fick vi se att de hade tagit fasta på vårt krav. Alla verktyg var snyggt placerade och inlåsta. Alla verktyg lämnades inte ut vid samma tillfälle utan när något verktyg är utslitet får man komma till Krubally (som har ansvaret för Chigambas förråd) och visa upp det och därefter få det utbytt.

Vi möttes av en blyg liten kille men glad och en leende familj.

Det blev en tur till marknaden och shopping tillsammans med Bunama.

Dags att besöka Chigambas tre skolor för rundvandring. Vilken personal och vilka barn, det var rörande.

Allt bara snurrade i huvudet på oss.

Nu fattar man vad AnnGreth o Janne gör. Vilket jobb de lägger ner, otroligt så fint allt var. Hur kan 700 kronor om året räcka till allt eleverna får? Obegripligt!

Till alla som har fadderbarn och möjlighet att göra denna resa rekommenderar vi den på det varmaste.

Ett minne för livet.

Irene och Josette Falck

Besök hos några olika affärsidkare vid vårt årliga besök i Basse

En dag under vår resa till Basse i november beslöt vi oss för att undersöka hur klimatet är för dem som driver en verksamhet i staden. Vi tog med oss vår kompis/chaufför Gibril för att han skulle översätta och också för att folk skulle ta oss lite mer på allvar. Ett par ensamma vita kvinnor som går omkring och ställer frågor till folk, kanske inte skulle ses så seriöst och risken för att vi inte skulle lyckas annars, var stor.

Skräddare

Den förste vi pratade med var skräddaren Amadou Jallow. Han satt i skuggan på en lång veranda vid sin trampsymaskin (omgjord f.d. elektrisk) tillsammans med ett flertal andra män. Efter endast en sekunds tvekan log han vänligt mot oss och i detta fall var det ordet "Chigambas" som var den förlösande nyckeln. Han kände väl till oss och skulle gärna ställa upp och berätta om sitt yrkesliv.

Amadou har varit verksam skräddare i ca 30 år. Ursprungligen kom han från Guinea och fick starta med att lära sig engelska. Han gick sen i skola och lärde sig sömnad. Där hade dom flera symaskiner, så han kunde öva på riktigt med en maskin, vilket inte alltid var så vanligt!

På frågan om hur lång tid det tar att sy upp en vanlig klänning, svarade han, att om han fick hålla på med samma dress hela tiden och det var en enkel modell, skulle det bara ta ett par timmar. En normal dag kan dom sy mellan 10-20 stycken - männen som satt på verandan - om de hjälps åt. "Det är lätt att sy en klänning" sa Amadou och såg smått stolt ut. "Och det kostar omkring 100 Dalasi (ca 30 SEK) men då tillkommer tyget." Amadou torkade svetten i pannan på en trasa som hängde ut ur fickan och tittade sig omkring på sina kompisar. Såg han inte lite märkvärdig ut, där han satt? Vi gissade att han kände sig utvald och var glad över att få hjälpa oss och efter att vi tackat översvallande flera gånger, gick vi vidare.

Grönsaks (mm. mm.) försäljare

Abdulai Gibril Jallow hade sin affär mestadels på marken längs med trottoaren. Detta är ett väldigt vanligt sätt att ha sin försäljning på. Och hur alla dom som säljer liknande produkter överallt, kan få sitt lager sålt, är för oss en gåta. Abdulais varor bredde ut sig över ett ganska stort område och innefattade också artiklar som var uppradade på bänkar och lådor.

På bilden ser ni att han bland annat säljer honung i flaskor. Dessa hade varit använda många gånger tidigare verkade det som. Korkar tillverkar man själv eller använder sig av någon begagnad. Honung är som bekant ett bra sötningsmedel och säljs i stor mängd. Fukt och grönt är också vanliga produkter i de flesta stånden man passerar och man undrar hur det kan hållas fräscht i den gassande hetten. Mycket är också på gränsen till att vara ruttet, men det tycks inte vara några problem hos många. Alla säljer också ris och bönor. Det mäts upp i och säljs koppvis. Bland utbudet noterade vi också ex kryddor. Här fanns många som verkade vara hjälpredor till Abdulai och det var många som hade synpunkter på vad vi skulle skriva om och vilket som var viktigast. Vi funderade över om de får betalt i pengar eller varor, eller om de helt enkelt bara tillhörde familjen och ansågs självklart hjälpa till.

Silversmed

Detta var en synnerligen intressant verkstad/affär. Silversmycken tillverkades från scratch d v s man började med att smälta grundmaterialet. Sen valsades det så att det blev långa tunna stänger. Därefter satte man igång med arbetet att tillverka de vackra armband, halsband, broscher och örhängen som vi fick titta på. Affären innehöll ett litet "kontor" och en verkstadslokal som var liten och trång.

Detta var en av de silversmedjor man kan hitta i Basse och mycket frekventerad. De hade många beställningar inne och förmodligen var ägaren ganska välbeställd. Han hade pondus och folk kom och gick hela tiden och hälsade på honom. Vi blev glada när han väl kände igen namnet Chigambas.

Under vår fortsatta promenad passerade vi en av marknaderna. (Det finns nämligen en för män och en för kvinnor). Ut mot gatan vid en vägg stod en stor säck fylld med något som vid första anblicken såg ut som stora kärnor, men det var kokanötter.

Totalt fanns förmodligen ett 10-tal anställda. Svårt att säga exakt eftersom många människor gick ut och in och alla verkade ha någon uppgift att utföra. Oljudet var bedövande och ljuset i lokalen knapphändig. Som kund fick man titta i en katalog på tidigare utförda arbeten som förslag på hur det färdiga smycket skulle kunna se ut, om man inte hade egna önsknings. Därefter skulle man prata med ägaren om priset. Och då ska ni veta att det finns *inget* fast pris på *någoting*. Man ska pruta och pruta. Sen pausar man och tar en dricka, fortsätter att diskutera slutsumman och när alla är överens startar arbetet. Vi pratade med stolta silversmeder och fick se många prov på deras skicklighet. Relativt unga killar som satt med sina verktyg böjda över konstnärliga smycken. Djupt koncentrerade.

Det är en form av berusnings- eller bedövningsmedel och man blir rödfärgad i munnen när man tuggar dom. Det är också en av de viktigaste ingredienserna vid en gambiansk högtidlig ceremoni. När man går exempelvis på bröllop, dop eller någon annan fest har man ofta dessa nötter med sig som gåva till värdfolket.

Det började bli dags att avsluta vår rundtur och vi skulle handla något att laga till kvällsmat. Då hittade vi en ganska modern butik i ett gathörn. Och som ofta är fallet i Afrika, drevs den av en libanesisk man. Där hade man varor i mer västerländsk stil. Bland annat fann vi popcorn att poppa själv. Paket, burkar och kartonger stod snyggt staplat på hyllor längs väggarna, men även på gambianskt vis, på golvet. Vi gjorde en del fynd där (t ex vankades det en konstig blandsoppa när vi kom hem) och kände oss väldigt nöjda när vi begav oss hemåt igen. Det är konstigt vad man kan kalla "hem". Det stämmer nog, att "det är den plats där man hänger sin hatt". I detta fall var det gästhuset i Manneh Kunda. Vi var lite trötta i benen när vi senare satt under trädet i den kolsvarta afrikanska natten och avnjöt maten som smakade delikat. Grodorna hoppade kring fötterna på oss, nattvakten kom och hälsade, stearinljuset fladdrade och så var ytterligare en dag till ända.

I ett av de mörkaste hörnen, fast med dagsljus som kom in genom ett litet fönster och en dörröppning, satt en kille på cementgolvet. Vid en liten eld satt han och smälte guld. Likaså tvättade han silversmycken så att de blev blanka och fina inför överlämnande till kunden. En helt fantastisk syn! Man kan bara undra vad en svensk arbetsmiljökontroll hade sagt om det hela?

AnnGreth och Marita

Monica, Bea och Darian besöker sina fadderbarn

Gambia, mars 2010

Efter 13 år står vi i den heta Gambia sanden igen, min dotter Bea och jag, nu tillsammans med Beas son Darian 2,5 år. Det är annorlunda - elektricitet, asfalt, men ändå detsamma - dofterna, de glada vänliga människorna, lugnet. Efter en vecka med sol, bad, utflykter och umgänge med nyfunna vänner kommer så dagen D.

Huvudsyftet med vår resa till Gambia

- Att åka in till Basse för att träffa "våra" flickor Fatoumata och Bintou. Hade också en liten dröm om att få träffa mina f.d. fadderbarn Tumani och Adama som nu är 20 år. Genom Chigambas och Janne hade vi ordnat med chaufför Gibril Fofana (Gabriel) redan hemma i Sverige. Vi träffade Gabriel söndag kväll och kom överens om att åka 6.30 måndag morgon. Vi lämnade Cape Point med första anhalt Banjul för att ta färjan över till Barra. Vi fick vänta i 3 timmar, men det var en spännande väntan framför allt för Darian som är mycket intresserad av bilar.

En angenäm resa på norra sidan Gambiafloden till färja över till Georgetown och färja vidare till södra sidan av floden och en otroligt trasig väg.

Gabriel körde slalom i världsklass och Darians enda kommentar var- "Vad vingligt våras Volvo kör".

Vid 17.00 tiden var vi så framme "vid lilla huset med åsnan" (Darians benämning på gästhuset i Manneh Kunda). Hett och dammigt och alldeles underbart!

Efter en behövlighet dusch hade jag en pratstund med Lama (Vi träffades i Basse -97 och han kom ihåg oss) och vi gjorde upp planer för morgondagen. Efter lite mat var det skönt att krypa till sängs.

8.30 Kom Lama och Haddy (som vi också träffade -97).

Vi började med att besöka skolan för barn 3-7 år där Bintou går sin sista termin. Vilket arbete de gör! Och, vilken glädje att höra att

tidigare sponsorbarn nu verkar som lärare på skolan.

Sedan gick vi över till skolan för de äldre barnen där Fatoumata går. Otroligt vad de uträttat med så små medel. Många intryck och känslor att hantera.

Till "lilla huset" för en liten vilopaus, men då dök ett tjugotal barn upp för att skoja och leka med Darian som var helt lycklig.

Vi träffade också Lamas barn och Haddys pojke som var en lite baby -97.

På eftermiddagen åkte vi till Mansajang där vi fick träffa Tumani, nu lärling på ett möbelsnickeri och Adama som har det tufft sen hennes pappa dog, gården har rasat ihop och hon är ensam med en 3-årig son.

Vi kände igen varandra trots alla år som gått!

Efter det åkte vi hem till Bintou och hennes familj för att hälsa och ge några saker från Sverige + en säck ris, ett underbart möte med en underbar familj.

Fatoumata fick vi söka lite då hennes föräldrar var i Banjul och hon var hos mormor/farmor.

Men, vi fick träffa henne till slut och ge henne det vi hade med oss.

En dag som verkligen berörde. Kändes alldeles tjockt i bröstet av alla känslor.

Efter att ha tagit farväl av alla med ett "Vi ses snart igen" åt vi middag, packade ihop och gick till sängs.

Resan tillbaka till kusten gick lika bra som den in till Basse och vid 17.00 tiden lämnade Gabriel av oss vid hotellet.

Fantastiskt att få se allt positivt som hänt i Basse sedan -97, att få träffa Haddy och Lama igen, som gör ett otroligt arbete! OCH att få träffa våra fadderbarn och deras familjer.

Att det lilla jag gör som sponsor betyder så mycket för ett barn!!

Till Gambia och våra fadderbarn - Vi ses snart igen!

För som Darian säger:

"Nu tycker jag att vi åker hem till Basse till våras lilla hus med åsnan och våras fadderbarn!"

Monica, Bea och Darian

Årsmötet

Styrelsen kan bara sammanfatta 2009 års årsmöte med ett par ord, fantastiskt roligt. Vi blir fler och fler för varje år. Som vanligt fick vi låna Traryds församlingshem som vi nästan fyllde, som vanligt ställde Rose-Marie och Ingrid upp med att laga mat till oss alla, som vanligt så skänkte ICA nära i Strömsnäsbruk all maten, som vanligt var det många som skänkte oss vinster till lotteriet, som vanligt sålde vi 1200 lotter(!), som ett flertal gånger tidigare ställde Arja upp med sång och musik.

TACK till er alla som hjälper Chigambas att hjälpa!

Dagen började givetvis med sedvanliga mötesförhandlingar. När det gällde valen så är det enkelt att sammanfatta, det blev omval över hela linjen. För er som inte kunde vara med på mötet och vill ha årsmötesprotokollet, styrelsens årsberättelse, kassörens rapport eller revisorernas rapport är det bara kontakta någon i styrelsen så sänder vi det till er.

Duktiga elever

Våra barn registreras vid fem års ålder då de börjar förskolan. I Chigambas tre förskolor (Mansajang, Kaba Kama och Manneh Kunda) går barnen i två år därefter flyttar de till grundskolan. Grundskolan är som i Sverige nio år. De elever som har bra betyg får chansen till gymnasiet (Senior secondary school) "Nasir" som är treårig. Tyvärr finns det inte så många utbildningsplatser som skulle önskas. Chigambas har under åren haft många duktiga elever som tagit sig vidare. Någon högre utbildning efter gymnasiet kan de sedan inte få i Basse utan måste flytta till Serrekunda som ligger 35 mil (!) från deras hem. Här finns några olika

skolor de kan gå på, GTTI, MDI som ger internationella betyg. Chigambas har sänt några elever till dessa skolor men vi måste erkänna att det har medfört en del problem. Det största problemet är boendet. Att studera på så pass hög nivå gör boendet till en mycket viktig sak. Att vara "inneboende" hos en främmande familj och bli accepterad av alla familjemedlemmar är inte lätt. Det är inte alltid det finns mat så att det räcker till alla. Att försöka studera och samtidigt vara hungrig medför att det är svårt att hänga med. Ett annat problem är den långa resvägen till skolan. Dessa skolor är dyra, vi kontakter faddern och frågar om man vill och har möjlighet att hjälpa till ekonomiskt med en del av kostnaden och Chigambas betalar resterande. Det vi har upptäckt är att den budget som studenten gjort tillsammans med Lama inte stämmer. Det kommer alltid till kostnader som man inte tänkt på. Vi försöker nu hitta lösningar på dessa problem för att vi i framtiden ska kunna hjälpa studenter att studera vidare.